

[Poul Møller.]

oppositionen ikke tage ansvaret for. Når vi er imod selve lovforslagets helhed, når vi er imod den bundne opsparing f. eks., kan vi ikke gå ind i en forhandling om at lempe den bundne opsparing for dog at få den mildnet. Så må de, der er tilhængere af bunden opsparing, af tvangsoopsparing, gennemføre den. Når vi ønsker offentlige besparelser og vi ikke kan få dem gennemført under forhandling, så må de, der er tilfredse med et statsbudget på 10.300 mill. kr. og ikke vil gå ind på 10.000 mill. kr., tage ansvaret.

Den højtærede statsminister gennemgik atter sit lovkompleks. Han er åbenbart glad for sit eget barn, og derfor udstiller han det atter engang. Men han indrømmer dog, at det ikke er helt det ideelle, og det var næsten den eneste bemærkning, han fremsatte, hvori vi kan være enige. Det er bestemt ikke nogen ideel løsning, der her præsenteres, og det ærede medlem hr. Henry Christensen har allerede med al ønskelig tydelighed påvist, at det ikke er rigtigt, når det hævdes fra regeringens side, at der ikke var nogen alternativ løsning, men at statsministeren tværtimod i sit indlæg gang på gang sagde, at regeringen stod over for en urokkelig opposition, der havde låset sig fast i sine standpunkter. Ja men disse standpunkter udgjorde jo en alternativ løsning. (*Finansministeren* [Poul Hansen]: Nej.). Nu siger finansministeren nej. De udgjorde altså ikke en alternativ løsning, som finansministeren brød sig om. Nej, derfor må også det gennemføres, som ministeren bryder sig om, fordi Grønlandsministeren nu har givet finansministeren ret til at sidde i den stol, han nu sidder i. Men der kommer måske en dag, hvor regeringsforholdene ændres, og så kan vi se, om ikke den højtærede finansminister så, når han sidder derovre eller dér, må finde sig i, at et eller andet bliver gennemført, han ikke bryder sig om. Men det var en alternativ løsning i den forstand, at det tilsammen var det, som 70 medlemmer her i tinget tilbød forhandling om og altså ønskede opfyldt, ikke som et diktat, men som noget, der kunne forhandles om, hvis der blev givet tid til det.

Så siger den højtærede statsminister: vi viste respekt for det samarbejdende folkestyre, derved at regeringen fremsatte sine

lovforslag offentligt først fredag den 22. februar og dernæst her i tinget den 25. februar. Jeg må sige, at hvis vi ligefrem skal komplimentere den højtærede statsminister, fordi han retter sig efter grundloven og fremsætter sine lovforslag her i folketinget, inden de skal vedtages, ja, så har vi altid haft samarbejdende folkestyre her i landet. Jeg mindes ikke, vi nogen sinde før har gennemført forslag, der ikke har været forelagt tinget, og hvor der ikke har været i hvert fald nogen tid for tingets medlemmer til at se på det. Derfor må jeg sige, at jeg kan ikke tage det som udtryk for et samarbejdende folkestyre.

Når det ærede medlem hr. Helge Larsen siger, at der er et fortrinligt samarbejdende folkestyre, for socialdemokratiet og de radikale arbejder jo glimrende sammen, så forstod jeg i hvert fald, at i sin tid, da man fra radikal side talte om det samarbejdende folkestyre, dækkede det noget mere end de to partiers indbyrdes lille snævre alliance, som vi nu har kendt i så mange år i dansk politik. Jeg har forstået, det var noget, der skulle have vingefang og brede ud mod andre befolkningsgrupper i det danske samfund, hvor det altså nu er indskrænket til, at man holder grundloven og fremsætter forslagene offentligt til pressebrug og her i tinget.

Men for at den højtærede statsminister bedre kan forstå, hvad det er, vi mener regeringen har svigtet med hensyn til samarbejdsmuligheder her i tinget, kan jeg måske sige: jeg ved godt, at mine ord ikke kan overbevise den højtærede statsminister, men jeg vil tro, at der er en taler her i tinget, som kan overbevise den højtærede statsminister; og det er statsministeren selv. Jeg tillader mig at citere den tale, den højtærede statsminister holdt til os den 27. februar om aftenen, den første af statsministerens aftenindlæg her ved første behandling. (*Afbrydelse af statsministeren* [J. O. Krag]). Der er ikke spor galt ved at tale om aftenen, det var bare for at erindre om, hvad det er for en tale, jeg citerer; det er jo ikke nok med datoen, når der har været to indlæg den dag. Den højtærede statsminister udtalte:

„Inden jeg går nærmere ind på kritikken, er der en ting, jeg gerne vil slå fast så stærkt, jeg kan, og jeg vil gerne sige